

„ZUŘIVÝ A ŽIVELNÝ THRILLER.“ – JAMES PATTERSON

LOCKDOWN

ÚTĚK Z VÝHNĚ

ALEXANDER GORDON SMITH

LOCKDOWN

ÚTĚK Z VÝHNĚ

© Alexander Gordon Smith, 2009

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Blažena Kukulišová, 2021

Cover © Christian Fuenfhausen. 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0824-6 (pdf)

Alexander Gordon Smith

LOCKDOWN

ÚTĚK Z VÝHNĚ

F **B** **S**

OBSAH

88

DO PEKEL	7
POSLEDNÍ ZLOČIN	11
V PASTI	17
NA ÚTĚKU	25
ZAPÍRÁNÍ A ZATRACENÍ	35
POHŘBENÝ ZAŽIVA	41
SESTUP	51
ZABYDLOVÁNÍ	61
POTYČKA	71
PADÁ TMA	81
PRÁCE	87
ŽRÁDLO LEBEK	97
PEKELNÁ PSISKA	107
SPRÁVCOVO VAROVÁNÍ	119
VOLNO	129
ŠLICHTA	139
KRVAVÁ HLÍDKA	149
DŮSLEDKY	157
BAŽANTI	167
MÍSTNOST ČÍSLO DVĚ	179
OBJEV	189
NÁVRAT	197
ROZPTÝLENÍ	207
MÁ NEJTEMNĚJŠÍ HODINA	217
SKOKANI	225
ČERVENÁ RUKA	235
ARÉNA	245
ZPÁTKY DO PRÁCE	253
POSLEDNÍ NOC	263
ODVLEČEN	271
PRŮLOM	277

*Pro naše maličky
a všechny ostatní ztracené děti.
Zůstanou navždy v paměti.
Vždy milované.
Vždy volné.*

DO PEKEL

Můžu vám přesně říct, ve kterém okamžiku se můj život začal ubírat do pekel.

Přede dvěma lety, bylo mi dvanáct a ve škole se děly trable. Žádný div, jsem z drsné části města a všichni chtěli být gangsteři. Z plácku na hraní se s úderem poledne stávalo bojiště pro různé skupiny kamarádů. Většina válek se vedla slovy – nadávali jsme si, nařizovali jedné partě, ať vypadne z našeho území (drželi jsme pod kontrolou prolézačku a nehodlali se vlády vzdát). Až mnohem později jsem si uvědomil, jak moc se škola může podobat vězení.

Tu a tam se strhla rvačka, létaly pěsti. Já jsem za celou dobu školní docházky nikoho neudeřil, už jen to pomyšlení je mi nepříjemné. To ovšem neznamená, že jsem lepší než kluci a holky, kteří si ruce ušpinili. Spíš horší – bít se vlastními pěstmi je svým způsobem aspoň ušlechtilé.

Ten úterek začal jako úplně normální den. Netušil jsem, že je to začátek konce, můj první krok na cestě do pekel. Johnny,

Scud a já jsme seděli na prolézačce a vedli řeči o fotbalu a o tom, kdo je nejlepší anglický brankář všech dob. Byl to jeden z těch dnů, kdy se zdá, že je všechno dokonalé. Znáte to, donekonečna se táhnoucí modrá obloha a takové teplo, že máte pocit, jako by vás slunce zabalilo do deky. Když vzpomínám na svůj život předtím, než v něm nastal obrat, myslím na tento den. Na to, že všechno mohlo být jinak, kdybych prostě odešel.

Jenže jsem neodešel, když Toby a Brandon táhli po hřišti toho malého páťáka. Neodešel jsem, když do něj začali vrážet a strkat a ptali se, proč ho táta vozí do školy range roverem. Neodešel jsem, když mu Toby jednu ubalil a kluk se sesypal. Neodešel jsem, když mu Brandon vytáhl z kapsy peněženku a hodil mi ji.

Místo toho jsem peněženku otevřel, vytáhl dvě desetilibrové bankovky a strčil si je do kapsy. Otočil jsem se zády k tlumeným zvukům nakládačky a přemýšlel, co si koupím.

Přesně v tu chvíli se můj život vydal na cestu do pekel.

„Vždycky věř svým instinktům, Alexi,“ říkával mi táta. Trable mu nebyly cizí: nic vážného, jen pár ošemetných obchodních transakcí, které nevyšly tak, jak si přál. Hodný chlap, ale trochu ztracený a ne zrovna způsobilý dávat někomu podobné rady.

Jenže měl pravdu. Instinkty nemáme jen tak pro nic za nic, a toho dne, kdy jsem si ze školy odnášel dvacet liber Daniela Richardse, ty prachy křičely, ať toho kluka najdu a vrátím mu je. Asi jste už uhodli, že jsem to neudělal. Ne, naučil jsem se

instinkty ignorovat, umlčet hlásek, co vám říká, ať něco nedě-
láte, popřít, že se za své jednání nenávidím.

A tak se ze mě stal zločinec.

Šlo to úplně snadno. Na začátku jsme s Tobym a Brandonem obcházeli hřiště a dožadovali se peněz od dalších dětí. Něco podobného tomu, co vždycky vidíte ve filmech těsně předtím, než velký hnusný tyran dostane co proto. Ovšem já byl malý, hubený a nijak škaredý a můj zasloužený trest přišel až za dva další roky.

Drobásky, občas pětilibrovka a třeba i lízátko – jenže to nestačilo. Když Toby navrhl, že se vloupeme do jednoho dvou baráků, Brandon hodil zpátečku. Já ne. Chamtivost mi to nedovolila. Tak jsme to udělali: vlezli jsme do přízemního domku o tři ulice dál od domu, kde jsem bydlel. Věděli jsme, že tam v noci nikdo nebude. Zhruba tři sta liber nacpaných do atrapy plechovky a balík šperků, které jsme měli strach prodat a nakonec je hodili do popelnice.

Dosud jsem nezapomněl na starou paní, co tam bydlela – letmo zahlédnutou na vybledlé fotce s dávno mrtvým manželem –, a vědomí, že pro ni ty prstýnky znamenaly víc než jakékoli množství peněz. Ale pochyby jsem pohřbil stejně, jako jsem pohřbil všechny další špatné myšlenky. Páchání zločinů může být snadné, když o tom nepřemýšlíte.

A nikdy jsem nemyslel na budoucnost, ani jednou. Přestože všichni mluvili o tom, že policie přitvrdí. Přestože platila nulová tolerance pro zločiny mladistvých po takzvaném „vražedném létě“, kdy gangy vyrážely na zabijácké tahy. Přestože postavili káznici s názvem Výheň – nejtvrdší vězení s maximální ostrahou

na světě pro mladé delikventy, místo, které vás zcela pohltí, pokud někdy budete mít tu smůlu, že projdete jeho branami. Pamatuju si, jak jsem v televizi poprvé viděl záběry z Výhně a po zádech mi běhal mráz, ale nikdy mě ani nenapadlo, že bych se tam mohl ocitnout. Já ne.

Samozřejmě jsem věděl, že to takhle nemůže jít pořád, ale dokud jsem měl přísun peněz, dařilo se mi přesvědčit sám sebe, že jsem nepřemožitelný, že se mi nikdy nic nestane. Ke třináctým narozeninám jsem si koupil nové kolo, ke čtrnáctým prvotřídní počítač. Byl jsem král světa, nikdo mě nemohl zastavit.

Jenže všechny ty temné, příšerné pocity, které jsem pohřbil, se ve mně držely, cítil jsem, jak někde v mých útrobach víří a rostou. V hloubi nitra jsem věděl, že směřuju k pádu, z něhož se nikdy nedokážu sebrat.

A jako ve všech dobrých kriminálních filmech ten pád přišel s jediným posledním zločinem.

POSLEDNÍ ZLOČIN

Věděli jsme, že je ten dům prázdný. Kámoš nějakého kámoše dal Tobymu hlášku, že majitelé jedou na týden pryč a nechají tam tolik elektroniky, že by zajistila zábavu malé zemi, a spoustu peněz z provozování kavárny.

Ale čistě pro případ jsme čekali venku, skrčení pod nízkým křovím v zahradě, kde nás od velkých oken dělila jen hradba vydatného deště.

„Pojď, Alexi,“ zabručel Toby a otíral si vodu z obličeje. „Je to tam prázdnější než Elvisova rakev!“

Toby měl pro Elvise slabost. Miloval jeho hudbu a odmítal uvěřit, že Král je mrtvý. Nevšímal jsem si té poznámky a důkladně si prohlížel zadní část domu. Všechna světla zhasnutá, tvrdili jsme tam už půl hodiny a uvnitř nezaznamenali žádný pohyb.

Toby měl pravdu, bylo tam prázdné, ale rozhodně jsem nechtěl narazit na nějakého vzteklého chlápka, který se rozhodl zůstat doma. Už se to jednou stalo, když jsme vnikli do velkého baráku na venkově a já se ocitl tváří v tvář muži, co šel na

záchod. Oba jsme na sebe vyděšeně zírali, připadalo mi to jako celé hodiny, a pak jsme se v naprostém souladu rozječeli. Já se otočil a zdrhal a on se hnal za mnou. Což zní děsivě, ale ještě víc mě děsilo, že byl dočista nahý.

Od té doby našťěstí k ničemu podobnému nedošlo, ale opravdu jsem se chtěl vyhnout dalším střetům s majiteli domů, oděnými či ne.

Toby do mě šťouchl a já přikývl. Cítil jsem, jak mi po zádech stéká čúrek studené vody. Keř nás před nejhroším lijákem ochránil, ale každou chvíli nám po tváři a krku s rozčilujícím lechtáním sjížděly kapky deště. Připadalo mi to tehdy jako čínské mučení vodou. Teď už to vidím jinak.

„Tak jo,“ zašeptal jsem, zvedl se a mnul si ztuhlé nohy, aby se do nich vrátil život. Byla lezavě studená zimní noc, ale svět v měsíčním světle zářil, jako by ho pokrývalo vyleštěné stříbro. Kdybych se tolik nesoustředil na porušování zákona, mohl jsem se tím pohledem na chvíli kochat.

Zhluboka jsem se nadechl a rozběhl se zahradou k oknům v obýváku, přes záhony, aby mi pod nohama hlučně nevrzal štěrk. Uslyšel jsem za sebou hněvivé reptání a zastavil se. Otočil jsem se k Tobymu, který poskakoval po jedné noze v blátě a druhou nohu si přidržoval rukama.

„Kočičinec!“ zasyčel se znechuceným a zároveň nevěřicným výrazem. „Proč se mi vždycky podaří šlápnout do hovna?“

Chtěl jsem se usmát, ale nešlo to. Byl jsem hrozně nabuzený – jako před každou akcí mnou proudil adrenalin, srdce mi tlouklo rychleji než kmitající křídla kolibříka a vyostřovalo mé smysly. Připadal jsem si jako nějaké zvíře, vědomé si každého

zvuku, každého zrakového a čichového vjemu a připravené otočit se a utéct při první známce potíží.

Sáhl jsem do hlubokých kapes kabátu a vytáhl jediné dvě věci, co člověk k vloupání potřebuje – řezák skla a šipku z dětské pistole. Olízl jsem přísavku a přitiskl ji na pravou spodní tabulku. Několikrát jsem zatáhl, abych se ujistil, že pevně drží, přitiskl čepel ke sklu a vyřízl čistý kruh. Zastrčil jsem řezák do kapsy a jemně vytáhl šipku i se sklem tak, že v okně zůstal příhodný otvor.

„Hotovo!“ zašeptal jsem a navzdory nesnesitelnému napětí se zazubil. „Račte dál, pane.“

Ustoupil jsem stranou a podíval se na Tobyho, který se snažil očistit umazanou botu v hlíně na záhonu. Otíral ji znovu a znovu, ale pořád se na ni nalepovaly další a další kusy bláta, až zmizela v obří hnědé kouli – jako kdyby strčil nohu do kokosového ořechu.

„Toby!“ křikl jsem. Zpozorněl a vyšpulil pusou.

„Tyhle boty stály sto liber,“ řekl.

„Tak si za prachy, co dneska vyděláš, koupíš nové,“ odpověděl jsem a prohrábl si zmáčené vlasy. „Třeba dvacet párů.“

Toby se taky zazubil, došel k oknu, prostrčil svou malou ruku dovnitř a potýkal se s klikou. Po několika vteřinách se ozvalo hlasité cvaknutí a okno se s vrznutím pootvěřelo.

„Páni,“ podivil se. „To šlo skoro až moc snadno.“

Myslel jsem si totéž. *Bylo* to až moc snadné. Mělo mě napadnout, že se děje něco divného, jenže mě přemohla chamtivost. Chtěl jsem se jen dostat dovnitř a zase ven s tak velkým lupem, jaký unesu. Kdyby šlo všechno podle plánu, výtěžek dnešního

večera by znamenal, že se žádný z nás nemusí vloupat do dalšího domu celé měsíce.

„Pojďme,“ řekl jsem a se skřípáním zubů okno otevřel. V místnosti byla tma, ale rozpoznal jsem řady polic a dvě pohovky. Z příšeří na nás civělo několik červených světýlek. Představoval jsem si, že jsou to oči ďábelského hlídacího psa, co na nás vyskočí z temnot s vyceněnými tesáky – připravený roztrhat vetřelce na kusy.

Nebyly to oči, ale diody pohotovostního režimu z drahé elektroniky, která se brzy přemístí do bezpečí našich bágků.

„Jdu první,“ prohlásil Toby. „Pomoz mi nahoru.“ Zvedl nohu, ale já se nehnul.

„Na tohle sahat nebudu,“ odpověděl jsem a podíval se na obří hroudu bláta a kočičího kadění, nalepenou na jeho tenisce. „Co kdybys radši pomohl nahoru *ty mně?*“

Povzdechl si a spojil ruce k sobě. Strčil jsem do opěrky nohu a vytáhl se nahoru, opřel koleno o okenní rám a soukal se dovnitř. Rozhlédl jsem se v tmavé místnosti, ujistil se, že tam nikdo není, a bezhlučně se spustil na podlahu pokrytou měkkým kobercem.

Toby mi do okna nejdřív podal dva vaky. Potom jsem ho popadl za paži a vytáhl nahoru. Když už byl málem uvnitř, umazaná bota sklouzla po dřevěném rámu okna. S vyjeknutím, které mi po napjatém tichu připadalo ohlušující, se na mě svalil a porazil na zem nás oba i nedaleký stojánek na kytky.

Chvilku jsme oba zůstali úplně bez hnutí. Ležel jsem pod Tobym a srdce mi bušilo tak, že jsem stěží slyšel něco jiného. Ale nic se neozývalo, žádné práskání dveřmi, vyděšený jekot ani dupání nohou sbíhajících ze schodů. Aspoň jsme už věděli

jistě, že dům je prázdný – Toby s tou svou nemotorností by probudil i mrtvého.

Odstrčil jsem ho, vstal, zvedl svůj vak a pomohl Tobymu na nohy.

„Promiň,“ omlouval se rozpačitě.

„Co už, ty nemehlo,“ odpověděl jsem. „Začni sklízet něco z téhle elektroniky a já jdu hledat hotovost.“

„Jasně,“ odpověděl Toby, vytáhl z vaku baterku a posvítíl na řadu supermoderních přístrojů, rozložených pod obrovskou televizí. Nechal jsem to na něm, popadl svou baterku a vydal se ke dveřím.

Být bez dovolení v něčím domě je pocit, na který si nikdy doopravdy nezvyknete. Všechno je jiné – vůně, atmosféra, dokonce i vzduch chutná divně. Nejspíš to pokaždé souviselo s důvodem, proč jsem zavítal do něčího domova. Jako by vás tam nechtěl ani ten barák a čekal, až škobrtnete, aby vás navždycky vcucl do nějaké tmavé místnosti.

Snažil jsem se ty myšlenky vytěsnit z hlavy a vydal se krátkou chodbou ke schodišti. Podle kámoše Tobyho kamaráda měli majitelé v pracovně plechovou krabici, kam uložili týdenní tržbu spolu s výtěžkem charitativní akce, kterou pořádali o víkendu. Dostat se k těm penězům by měla být hračka.

Dům byl dost starý, ale dobře udržovaný, a když jsem šel nahoru, schody ani nezavrzaly. Pohupoval jsem baterkou sem a tam, abych viděl, kam jdu. Připadalo mi, že temnota přede mnou tančí, jako by se v rozích a za nábytkem schovávala celá armáda skřítků. Blížil jsem se nahoru, ztěžka polkl a proklínal svou fantazii.

V dlouhé chodbě jsem uviděl šestero dveří. Opatrně jsem stiskl první kliku a zjistil, že se dívám do bělostné koupelny. Druhé dveře se otevíraly směrem ven a vedly do prázdné šatny. Tedy skoro prázdné – když jsem dveře zavíral, ze tmy se cosi vyhrnulo a praštilo mě do čela. Málem jsem se rozječel a začal se s útočníkem prát, ale pak mi došlo, že na mě spadl mop. Strčil jsem ho zpátky, kopnutím dveře zavřel – na hluk jsem už nedbal – a prošel kolem malé komody k dalším dveřím.

Do třetice všeho dobrého, jak se říká. Tyhle dveře vedly do velké místnosti, kde stál u jedné zdi psací stůl. Šel jsem rovnou k němu a nemohl uvěřit vlastním očím. Na desce z ořechového dřeva ležel štos desetilibrových a dvacetilibrových bankovek a několik tašek plných mincí – celkem to muselo dělat tak dva tácy.

Se širokým úsměvem jsem k penězům natáhl ruku a vtom jsem zezdola uslyšel řev.

Ztuhl jsem, kůže mi zledovatěla a pokožka na temeni hlavy jako by se bolestivě scvrkla. Takže nejsme v prázdném domě. Znělo to, jako by Tobyho načapala nějaká vyděšená ženská, což znamená, že se můj parťák vrhne k nejbližšímu východu. Kdežto já uvíznu nahoře. Popadl jsem bankovky a nacpal si je do kapsy.

Vzápětí se řev ozval znovu a mně došlo, že jsem to pochopil špatně. Žádná majitelka – dole ječel Toby.

Jenže tohle šokující zjištění nebylo nic oproti děsu, který se mě zmocnil, když jsem se otočil. Ve tmě za dveřmi pracovny, přímo přede mnou, se rýsovala mohutná postava. Muž, jehož černý oblek dokonale splýval se zdí, ale dvě lesknoucí se oči a široký, zlověstný úsměv zářily z temnoty jako zuby žraloka ve studené, mrtvé vodě oceánu.

V PAISTI

Nemusím vám povídat, co jsem v příštím okamžiku udělal. Rozběhl jsem se k otevřeným dveřím. Muž byl rychlejší, zabouchl je a hrábl po mně paží tlustou jako kmen stromu. Sehnul jsem se, ale bleskurychle mi vyškubl z ruky baterku a mrštil jí o zeď. Narazila do police, rozbila se a v místnosti se rozhostila tma.

Tedy skoro tma. Couval jsem před tím chlapem a pořád viděl ty jeho oči, svítící ze tmy jako dvě stříbrné mince. Sledovaly mě při každém pohybu, bez mrknutí a tak zářivé, že se mi snad vpalovaly přímo do duše.

Musel jsem se odtamtud dostat. Netušil jsem, kdo ten vazoun je, ale byl jsem v jeho domě a přišlo mi, že by mě zvládl obrátit naruby a vůbec by se přitom nezpotil. Zrovna jsem zvažoval, jestli můžu proskočit oknem, aniž bych se zabil, když promluvil.

„Kam chceš utéct?“ řekl hlasem tak hlubokým, že se prkna v podlaze rozvibrovala. „Vidím tě, Alexi.“

Uslyšel jsem svoje jméno a nejspíš se mi na chvíli zastavilo srdce. Přece nemůže vědět, kdo jsem. Ani náhodou. Bydlel jsem

skoro o dva kilometry dál a do téhle části města jsme chodili jen kvůli vloupačkám. A pak mi to došlo. Ten chlap je polda. Po předchozí akci nás s Tobym sledoval a tenhle dům nastražil jako past, aby nás dopadl.

Zaplavila mě panika. Myslel jsem, že se mi tohle nikdy nestane, a teď to přišlo – zabásnou mě. Z místnosti dole se ozval další pronikavý řev. Co tam sakra poldové provádějí s Tobym? Najednou jsem si přál být zase doma, hovět si v posteli a snít. Kéž bych nikdy neukradl ty peníze Daniela Richardse. Věděl jsem, že pokud se odtamtud nedostanu, nevrátím se do své postele celé měsíce, možná roky.

Dotkl jsem se peněz v kapse a docházelo mi, jak ubohé je riskovat vše kvůli pár stovkám liber – prachům, které mi za mřížemi beztak nebudou k ničemu. Ale třeba mi pomůžou tady. Popadl jsem tolik bankovek, kolik jsem pobral, vytáhl je z kapsy a hodil na muže. Nečekal jsem, jak zaúčinkují, vrhl jsem se na zem, udělal mu pod rukama kotrmelec a na druhé straně místnosti se neohrabaně zvedl na nohy.

Dveře jsem v té tmě neviděl. Zuřivě jsem šmátral rukama po zdi, věděl jsem, že zbývá pouhých pár vteřin, než na rameni ucítím poldovu obří ruku. Ale byly tam jenom police a knihy. Risknul jsem krátký pohled za sebe, uviděl, jak se ke mně ženu odtělesněné oči toho chláпка, a měl jsem co dělat, abych se s jekotem nesložil na zem.

Ve chvíli, kdy se ocitl nade mnou, jsem našmátral dveřní rám. Sáhl jsem dál, hrábl po klice, otočil jí a rozrazil dveře, až málem vypadly z pantů. Udeřily muže do obličeje, ale on se jenom zasmál – hluboké, drásavé dunění, které mě provázelo chodbou.

„Utíkej, Alexi, utíkej, Alexi, běž, běž, běž,“ slyšel jsem za sebou, když jsem po hmatu hledal cestu ke schodům. Co se to sakra děje? Kterej polda takhle mluví?

Hnal jsem se příliš rychle, na horním schodu jsem zakopl a málem sletěl do tmy, ale přece jen se mi podařilo chytit se zábradlí. Cestou dolů jsem se snažil promyslet únikovou trasu. Do pokoje, kudy jsme se dostali dovnitř, teď pochopitelně nemůžu – ať je tam teď s Tobym kdokoli, nehodlám se s ním seznámat. Přímo před schody je přední vchod, nebo můžu zkusit najít zadní východ. Tak či onak se ve tmě daleko nedostanu.

Nakonec se ukázalo, že osudná pro mě nebude tma. Jen co jsem se rozběhl od spodního schodu, rozsvítla se najednou všechna světla v domě. Zalupal jsem po dechu a přitiskl ruce k očím, setrvačnost mě přirazila ke zdi. Osvětlení mě úplně rozhodilo, hlavou mi vířily hvězdičky. Ztratil jsem půdu pod nohama.

Donutil jsem se otevřít oči, zamžoural do oslepujícího jasu a viděl, že chodba je prázdná. Rychlý pohled k předním dveřím mě upozornil na příliš mnoho zámků, které bych nezdolal. Rozběhl jsem se dozadu a doufal, že rychle najdu cestu ven

Nedokážu vysvětlit, co se dělo dál. Nevím jistě, jestli to bylo tím, že mé oči ještě nepřivykly světlu, nebo strach a adrenalin provedly něco s mým mozkiem, ale vypadalo to, jako by přímo ze zdi vystoupil nějaký člověk. Jednu chvíli jsem před sebou měl volnou cestu a vzápětí ji zatarasil další chlap jako hora – tak široký a vysoký, až se zdálo, že vyplňuje každý centimetr prostoru.

Na fleku jsem se zarazil, ústa dokořán. I tenhle muž měl na sobě elegantní černý oblek s úzkými proužky, bílou košili a černou kravatu. Víc než poldu připomínal funebráka. Ale nejvíc mě

děsil jeho obličej. Působil bezvýrazně a současně se ten člověk šklebil – jeho stříbrné oči na mě hleděly s neklamně škodolibou radostí, asi jako když se kluk chystá rozmáčknout brouka.

„Baf,“ pronesl hlasem jako melasa, stejně hlubokým a nebezpečným, jako měl ten chlápek nahoře.

Vrávorál jsem dozadu a vrtěl hlavou. Muž mi ponechal jen jednu únikovou cestu – tu, kterou jsme se dostali dovnitř. Proběhl jsem dveřmi obývacího pokoje, připravený zařvat a proskočit oknem. Ale to, co jsem uviděl před sebou, ze mě vysálo všechnu sílu a proměnilo mé nohy v rosol. Měl jsem co dělat, abych se udržel ve vzpřímené poloze.

Místnost, před necelými pěti minutami prázdná, teď byla plná mužů. Všichni byli přibližně stejně vysocí, díky čemuž nábytek vypadal titěrně a celý rozlehlý prostor působil jako domeček pro panenky – a taky se jeden druhému podobali jako bratři. A všichni měli ten samý, černý a čistounký oblek bez jediné poskvrnky. Napočítal jsem celkem čtyři muže a podle kroků dunících za mými zády jsem pochopil, že v chodbě jsou další dva.

A pak tam byl kdosi, od koho jsem nedokázal odtrhnout oči. Stál mezi těmi obry, třásl se a škubal sebou, jako by měl nějaký záchvat. Ve srovnání s ostatními působil drobně, sahal svým druhům sotva po lokte, oblečený v dlouhém černém koženém kabátě, který jeho plešaté hlavě propůjčoval vzhled bledého pergamenu.

Už jsem věděl, proč Toby ječel. Muž na sobě měl něco na způsob plynové masky – starožitný zrezivělý přístroj, který mu překrýval spodní část obličeje a táhl se přes rameno k nádrži na zádech podobné kyslíkové láhvi, jakou používají potápěči.

Hlučně přes ten věkovitý krám sípal, jako by měl astmatický záchvat. Oči nad okrajem masky se podobaly dvěma rozinkám ve zkažené ovesné kaši a civěly na mě tak, že jsem se chtěl stočit do klubíčka a umřít.

Chvíli mi trvalo, než jsem si na zemi před jedním z mužů v černém všiml křehkého, roztřeseného těla. Toby na mě zíral s výrazem čiré hrůzy a doširoka rozevřenými očima mě prosil, ať mu pomůžu. Nevěděl jsem, co mám dělat, netušil jsem ani, kdo ti lidé jsou. Znovu jsem pohlédl na seschlou postavu u okna, modlil se a toužebně si přál vidět známé policejní uniformy, ne tuhle potrhlou přehlídku plynových masek a obrů.

„Je od tebe hezké, že ses připojil, Alexi,“ řekl kolos v černém obleku stojící nad Tobym. Jeho obličej byl zrcadlovým obrazem ostatních, jen na bradě měl něco jako mateřské znaménko. I hlas byl k nerozeznání od těch, co jsem už slyšel. Podobal se vzdálenému hřmění.

„Zdá se, že tady všichni znají moje jméno.“ Slova mi vyšla z úst ještě dřív, než jsem si uvědomil, že mluvím. Navzdory hrůze, která mě přikovala na místo, jsem byl odhodlaný neposkytnout mužům tu satisfakci, že uvidí můj strach. „Kdybych věděl, že se tu dneska koná mejdan, přinesl bych dort.“

Udivilo mě, že se mému žertu zasmáli – tak hlubokým a hřmotným řehotem, až zbývající sklo v okně zavibrovalo. Příšernější zvuk jsem v životě neslyšel.

„Chtěli jsme tě překvapit,“ pokračoval muž.

„No tak mě zatkněte – zatkněte nás.“ Chtěl jsem se jenom dostat z té místnosti. „Chytli jste nás při činu. Vezměte nás na stanici a my se přiznáme.“

Stejný drásavý smích, při němž mi trnuly zuby. Když utichl, obr se otočil k svému menšímu příteli, jako by čekal na povel. Podivín v masce si mě a Tobyho několik nekonečných vteřin prohlížel, pak ke mně stočil tmavé oči a přikývl.

„Co je?“ zeptal jsem se. Zoufale jsem si přál vědět, co se děje. „Co ten chlápek sakra chce?“

„Chce, aby ses rozloučil s kamarádem,“ odpověděl muž. Zmateně jsem zavrtěl hlavou, strachem se mi dělalo špatně. Seberou jenom mě, a Tobyho ne?

„Cože?“ podivil jsem se. Toby se na mě už nedíval, upíral oči do koberce a neovladatelně vzlykal.

„Mají bouchačky,“ řekl hlasem o málo hlasitějším než šepot. „Nejsou od policie, Alexi.“

Nechápal jsem, co to povídá, jenže potom obr rozevřel sako a já viděl, že má v podpaží pouzdro s pistolí. Na chvílku se se mnou zatočil svět, jako bych měl omdlít, a než jsem se znovu vzchopil, muž vytáhl pistolí s tlumičem a namířil ji na mě.

„Poslední šance rozloučit se,“ prohlásil.

Podíval jsem se na Tobyho a chtěl, aby ta noční můra skončila. Myslel jsem na věci, které už nikdy nebudu moct dělat, jestli ten muž stiskne spoušť, na to, jak moc mi budou chybět kamarádi, jak mám rád svou rodinu. A o všechno přijdu kvůli chamtivosti. Taková pitomost! Už jsem nedokázal ovládnout emoce, do očí se mi nahrnuly slzy a zamlžily mi zrak. Viděl jsem jenom obrys toho muže a jeho pistolí jako černý stín.

„Sbohem, Toby,“ zavzlykal jsem. „Promiň.“

„Alexi,“ slyšel jsem ho odpovědět. Potom se černý stín pohnul, stočil se dolů a vyšla z něj tichá rána, sotva slyšitelná

v smíchu, který znovu vyplnil celou místnost. Snažil jsem se mrkáním dostat slzy z očí, pořád jsem tak docela nevěřil tomu, co vidím. Ale když se můj zrak vyjasnil, došlo mi, že od toho, co se právě odehrálo, není úniku.

Toby ležel bez hnutí, v očích prázdný pohled, a koberec pod ním nabral stejně příšernou barvu jako rána v jeho hlavě.

Připadalo mi, že uplynuly celé hodiny, než se někdo znovu pohnul. Jako by se spojení mezi mým mozkiem a tělem přerušilo a všechny mé končetiny byly ochromené. Chtěl jsem cítit hněv, nenávisť, lítost, cokoli, ale dokázal jsem jen zírat na svého kamaráda, na tělo, které se už nikdy nepohne – na mrtvolu se špinavou botou. Nohy se pode mnou konečně podlomily a já klesl na kolena.

„Chytej,“ řekl dunivý hlas. Obr mi hodil pistoli a já po ní instinktivně hrábl, popadl rukojeť a vyděšeně na ni zíral. Asi tak vteřinu jsem mířil na bestii v černém obleku, ale do té doby jsem v ruce nedržel možná ani pistolku na hraní, natož skutečnou zbraň, a rychle jsem ji hodil na zem.

„Být tebou, zdrhám, Alexi,“ pobídl mě. „Právě ses vloupal do domu, ukradl hromadu peněz a chladnokrevně střílil nejlepšího kamaráda do hlavy. Poldům se nebudeš ani trochu líbit, tak co radši prásknout do bot?“

Nemohl jsem odpovědět, netušil jsem, o čem mluví. Ale najednou jsem cítil, že mě v podpaží sevřel pár obrovských paží a bez námahy mě zvedl na nohy. Tytéž ruce mě otočily a postrčily k přednímu vchodu, odemčenému a otevřenému.

„Hodně štěstí, Alexi,“ ozvalo se za mnou. „Utíkej nebo si venku sedni a skrč se. Brzy se zase uvidíme.“

Ohlédl jsem se a viděl, jak se v obličejí muže v černém objevil obludný úsměv – vyceněné zuby a oči přimhouřené do štěrbin. Naposledy jsem se podíval na Tobyho, ležícího na rudém lůžku, a vyběhl do deště.

NA ÚTĚKU

88

Co byl nejhorší strach, jaký jste kdy zažili? Možná když jste se podívali na horor a pak v noci leželi pod přikrývkou přesvědčení, že v ložnici je netvor. Nebo v dětství, kdy jste jednoho dne ve městě zjistili, že jste se ztratili a máma s tátou nejsou v dohledu. Nebo třeba na hřišti tváří v tvář někomu, kdo z vás chce vylátit duši.

Vynásobte si ty pocity milionem a už víte, jak mi bylo v tu tmavou, deštivou noc, kdy jsem co nejrychleji utíkal po kluzkých ulicích, abych unikl lidem, kteří zastřelili mého nejlepšího kamaráda. Nevěděl jsem, jakým směrem běžím, musel jsem se jen dostat co nejdál od toho domu a utíkal jsem tak dlouho, až mi připadalo, že mám nohy z olova a plíce v jednom ohni. Mé srdce klopýtalo a zadržovalo se, jako by se chystalo vypovědět službu.

Potom jsem se sesul na kraji cesty a sípavě vzlykal, tak hlasitě, až lidé z domů opodál roztahovali závěsy, aby se podívali, co se venku děje. Ale nikdo nevyšel ven, aby mi pomohl, a neměl jsem jim to za zlé. Když spácháte pár zločinů, něco se ve vás změní.

Jako byste byli označení tetováním, které vidí jen ostatní a nutí je k ostrážitosti, takže radši přejdou ulici, aby se vám vyhnuli. I v tuhle chvíli, když jsem byl bezmocný jako novorozeně a mé slzy se spikly s deštěm, aby mi promáčely džíny, jsem věděl, že jsem sám.

A taky jsem věděl, že bych neměl zůstat venku. Pokud ten muž mluvil pravdu, ti lidé se pokusí hodit mi na krk vraždu. Což neznámá jen klepnutí přes prsty nebo měsíc či dva v nápravném ústavu pro mladistvé, za tohle je doživotí za mřížemi – v té příšerné Výhni se všemi tresty a bolestí.

Zvedl jsem se na nohy, podíval se na dopravní směrku, abych se zorientoval, a došlo mi, že jsem nedaleko od své školy. Roztřeseně jsem se zhluboka nadechl a poklusem pokračoval dál po Brian Avenue a přes opuštěnou Trafford Road. Měl jsem v úmyslu dostat se na pozemek táhnoucí se podél zadní části Eastmark High. S Tobym a Brandonem jsme se tam vkradli bezpočtukrát, když jsme si chtěli na školním hřišti zahrát fotbal.

Uvědomil jsem si, že Toby už fotbal nikdy hrát nebude, a to pomyšlení bylo jako rána do břicha. Ale potlačil jsem slzy a snažil se obrázek mrtvého kamaráda vyhnat z mysli. Spěchal jsem přerostlou zahradou a přešel přes omšelý plot na tmavý, opuštěný plácek.

Slovo *ironie* jsem se naučil až mnohem později, ale nejspíš bylo ironické, že jsem nakonec šel po kluzké trávě k prolézačce, která se před úsvitem zvedala z chomáček mlhy jak zrezivělý trup přízračné lodi. Tady všechno začalo jít šejdrem.

Od chvíle, kdy jsem ukradl první hotovost, uplynuly pouhé dva roky, ale připadaly mi jako věčnost. Sotva jsem si dokázal

představit své tehdejší já – kluka, který se do té doby v životě nesetkal se zlem, chtěl se stát kouzelníkem a na penězích mu vůbec nezáleželo.

Představil jsem si ho teď, viděl, jak se otáčí zády ke kamarádům a bezstarostně vyráží po pěšině zalité sluncem na jinou cestu. A doufal jsem, že někde v jiné dimenzi existuje verze mého já, která nesedí sama na nepohodlné kovové tyči v chladnu a nečeká, až ho policajti navždycky strčí do vězení.

Už skoro přestalo pršet. Vylezl jsem trochu výš na horní plošinu prolézačky, opřel se o zábradlí a zadíval se na mlžný plácek, v zářivém měsíčním světle strašidelný. Světlo tu a tam zakryl dešťový mrak, který proletěl oblohou a uvrhl celý svět do tmy. Pokaždé, když se to stalo, mě sevřel děs – strach, že se z mlhy zvedne obludná tmavá postava, chňapne mě a odnese pryč. Ale měsíc se pokaždé prodral zpátky a zaplavil hřiště a jeho osamělého návštěvníka tekutým stříbrem.

Měl jsem pramálo možností. Můžu tam sedět a čekat na ráno, kdy se škola zaplní lidmi, kteří mě budou hledat. Nebo se vrátit domů – zpráva o Tobyho smrti se ještě určitě neroznesla. Mohl bych si promluvit s mámou a tátou o tom, co se stalo. Taky jsem mohl jít k Brandonovi a schovat se u něj, dokud nevymyslím lepší plán. Nebo utíkat dál, běžet do hor a neotáčet se zpátky. Případně jít na policii a povědět jim, co se doopravdy stalo v tom domě. Bylo tam přece šest obrovských chlapů a jakýsi podivín v plynové masce. Musel je vidět ještě někdo jiný.

Žádná z těch možností mě moc nelákala, a tak jsem je seřadil od té nejhorší. Útěk mi připadal jako největší hloupost, jakou můžu udělat, a pak jsem zavrhl i variantu čekat tady nebo jít na

policii. Zbývalo jít buď k Brandonovi, nebo domů. Představil jsem si, že se znovu setkám s mámou, a naplnilo mě to podivnou směsí smutku a radosti. Možná by stačilo, aby mě objala, a tohle všechno zmizí. Mámy určitě mají tu moc zařídít, aby zmizelo *cokoli*.

Ale pomyšlení, že bych se jí měl zpovídat, bylo skoro stejně nesnesitelné jako představa, že strávím zbytek života ve Výhni. Musel jsem jít k Brandonovi.

Zabraný do úvah jsem nevnímal změnu světla, a když jsem si jí všiml, bylo už málem pozdě. Podíval jsem se na svoje džíny a viděl, jak se po nich míhají červené a modré záblesky, trochu podobné laserům na diskotéce. Jenže jsem nebyl na diskotéce. Prudce jsem zvedl hlavu a zjistil, že nějakých sto metrů od hlavní školní brány stojí dvě policejní auta a vrhají na tmavý trávník pavučinu barev.

Z vozů vystupovalo několik mužů v neprůstřelných vestách, většina nesla pušky a baterky a jeden držel něco, co vypadalo jako štípací kleště. Došli k bráně, polda s kleštěmi přecvakl těžký řetěz a pak bránu kopnutím otevřel. Ukázal na školní budovu a dva policisté s baterkami se k ní rozběhli. Potom začal prohledávat hřiště a spočinul pohledem na prolézačce. Udělal posunek k místu, kde jsem seděl.

Na kovovou konstrukci dopadly dva paprsky světla z baterky a já se přikrčil za zábradlím. Neměl jsem se pořádně kam schovat, ale policisté byli příliš daleko, než aby mě viděli. Jenže ne nadlouho. Sledoval jsem, jak se dva muži rozběhli po trávníku mým směrem. Pomalu jsem lezl po plošině dozadu, až jsem se ocitl na kraji, připravený spustit se na zem.